

OCHTENDGEBED donderdag 19 november 2020, 33ste week door het jaar

Steek een kaars aan en begin met het kruisteken.

TEKST 'Applaus voor de poppenkast'

(schrijver onbekend)

Ik heb gelachen
toen ik met mijn kleine jongen
stond te kijken
naar een poppenkastvoorstelling
in Scheveningen

Maar in mijn hart kon ik ook huilen
en ik heb geloof ik ook gehuild

Uitersten roepen je op
en maken je tot een lachende huilende
kleine grote jongen
die 't soms niet helemaal begrijpt

Toen de voorstelling afgelopen was
begonnen alle kinderen
dus ook mijn kleine jongen
te klappen.

Hij keek schuin naar mij omhoog
en z'n ogen vroegen mij mee te doen
toen heb ik het voorbeeld
van de kinderen gevolgd:

applaus voor de poppenkast
applaus voor mijn wereld
lachend met de kinderen
om het mooie verhaal
huilen met de harten
van de grote mensen
om de klad er in.

OPENINGSGEBED

God onze Vader, die onze wereld in oorsprong
tot een goede woonplaats maakte voor alle mensen.
Jammer genoeg is er de klad in gekomen.
En zo is onze wereld geworden
tot een plek van trouw en ontrouw,
van vrede en oorlog, van wonen en vluchten.
Soms God kunnen we applaudisseren

om de goede en lieve woorden om ons heen.
Dan weer huilen om de klad en de schaduw en de mist.
Wij bidden u, God,
dat wij ondanks alles in de voorstelling blijven meespelen
en hoopvol werken aan de wereld
om die terug te brengen naar zijn oorsprong.
Amen.

EVANGELIE: Lucas 19, 41 - 44

Toen Jezus Jeruzalem voor zich zag liggen, begon hij te huilen over het lot van de stad. Hij zei: 'Had ook jij op deze dag maar geweten wat vrede kan brengen! Maar dat blijft voor je verborgen, ook nu. Want er zal een tijd komen dat je vijanden belegeringswerken tegen je oprichten, je omsingelen en je van alle kanten insluiten. Ze zullen je met de grond gelijkmaken en je kinderen verdelgen, en ze zullen geen steen op de andere laten, omdat je de tijd van Gods ontferming niet hebt herkend.'

WOORDEN OP HET EVANGELIE

Lucas schrijft over het huilen van Jezus onmiddellijk nadat hij verslag heeft gedaan van de intocht in de stad Jeruzalem. Alsof hij bewust het juichen en 't applaus van het volk wilde combineren met de tranen van Jezus, alsof hij daarmee zijn kijk op het leven wilde geven. Het leven als een samengaan van gejuich en tranen, van vriendschap en vijandschap, van barmhartigheid en wreedheid, van troosten en pijn doen.

Hoe komt het dat het ons goed doet dat we ook teksten over Jezus hebben die vertellen van zijn huilen.

Hij komt ons daarin heel nabij, denk ik. De menswording van Jezus kent ook tranen, daarmee wordt hij helemaal mens zoals wij. Daarmee laat hij ons voelen dat ook Hij zich bewust is, dat Hij midden in de poppenkast staat: in de poppenkast van onze wereld van ons leven. En daar wordt soms ook gehuld.

Klinkt dat nou oneerbiedig: Jezus in de poppenkast van het leven? Als we ons realiseren wat een poppenkast is, dan is er niets oneerbiedigs aan.

Kijkend ernaar word je geconfronteerd met het werkelijke leven, waarin de veldwachter achter een misdadiger aanzit, maar waarin tegelijk Jan Klaassen een oud ziek vrouwtje helpt. Zo is het leven.

In die poppenkast van goed en kwaad staat Jezus, staat Lucas en wij met hen. Wat in oorsprong gaaf begonnen was en paradijs werd

genoemd, is verkleurd en werd wereld met goed en kwaad. In die wereld leefde Jezus en leven wij nu.

In die kast spelen de levende poppen hun spel en is er kleur en kleurloosheid, min en onmin, lachen en huilen.

Misschien moet jij soms ook huilen.

Dat laat dan alleen maar zien, hoe echt mens je bent. Tranen zijn bijna altijd echt. Die pers je doorgaans niet naar buiten, maar die komen vanzelf omdat je zo bewogen bent en omdat je naar de poppenkast durft te kijken, waarin je zelf meespeelt.

Eén ding is te hopen... dat je door je tranen heen ook af en toe kunt applaudisseren voor de lieve woorden en daden om je heen, die ons weer iets teruggeven van dat paradijs.

VOORBEDE

Bidden wij met vertrouwen:

voor hen die dikwijls moeten huilen,
omdat zij 't in deze wereld van geweld en onrechtvaardigheid
eigenlijk niet kunnen volhouden:
dat hun tranen ernstig worden genomen en hen uitzicht wordt geboden
op betere tijden...

voor hen die in hun gevoel om welke reden dan ook verhard zijn en
niet meer kunnen huilen:
dat de bron van gevoel weer in hen opengaat en zij opnieuw kunnen
huilen en treuren...

voor de kinderen, die nooit mogen huilen omdat dat niet flink genoeg
zou zijn:
dat zij kansen krijgen om door dat opgelegde masker heen te breken
en zo zichzelf kunnen worden.

Jezus, U was een mens zoals wij.
U trok van stad tot stad
om te vertellen over Uw Vader,
om te genezen en te helpen
en om zo de mensen te laten voelen
dat we op weg zijn naar een nieuwe hemel en aarde.
Maar tegelijk kon u onderweg ook huilen
wanneer u zag, dat er voor het nieuwe geen plaats was.
Wij vragen u, Jezus,
dat wij ook onze tranen niet verbergen
wanneer we lijden en verdriet ontmoeten,
maar ook dat we tegelijk zoals u
verder gaan van stad tot stad,
van situatie naar situatie,

om het nieuwe van uw boodschap aan te reiken. Amen.

ONZE VADER...

SLOTGEBED

Goede God,
Gij geeft enkel liefde en wilt niets anders
dan dat uw genade zichtbaar onder ons leeft.
In Woord mochten wij u vandaag ontmoeten
en kracht ontvangen voor onze levensweg.
Ga met ons mee en maak ons tot mensen van vrede,
in U verbonden met elkaar en bereid tot verzoening.
Dat vragen we U vandaag en alle dagen,
Amen.

WEGZENDING

Zegenen wij elkaar bij
alles wat te doen staat
alles wat we beleven mogen
alles wat ons overkomt

zegenen wij elkaar in
dit leven dat wij delen
zo kwetsbaar als het is.

Gij, die God en Goed is, zegene ons
in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.
Amen.

Een fijne dag toegewenst! Groet, Gitta

Op verzoek van Kerk in Nood gaan wij mee doen met de Red Wednesday op
25 november.

De kerken worden dan d.m.v. rood licht verlicht als teken van solidariteit
met de vervolgte christenen. Dit naar aanleiding van het geweld dat blijft
escaleren in de Democratische Republiek Congo: er is nu een catechist
vermoord....